

cách nào thuyết phục được u già, ngoại trừ võ lực. Nghĩ vậy, hắn tiến lại cửa phòng ngủ. Như bị nam châm hút, u già theo sau. Cửa phòng mở ra nhẹ, Tokarin ngửi thấy một mùi thơm dịu dàng, mùi thơm của phấn rôm trẻ em. Trong cái giường nhỏ kê sát tường, một đứa bé mặt mũi hồng hào, đang nằm ngủ, thái độ hồn nhiên và khả ái.

Người vú già vén mùng lên, nhìn đứa bé. Rồi quay lại, vẻ sợ hãi hiện rõ trên đôi mắt một mí kèm nhèm, thiếu phụ la lên:

— Trời ơi, ông định...

Tokarin tát bốp vào mặt u già. Năm ngón tay chuối mẩn của hắn in hằn trên má răn reo. U già loạng choạng, ngã ngời xuống. Tokarin quát mắng:

— Đánh thức nó dậy, bồng ra xe.

Thiếu phụ lắc đầu:

— Thưa, thưa...

Cái tát thứ hai mạnh như trời giáng hạ. U già đập đầu vào tường, nước mắt ràn rụa. Võ lực tàn nhẫn đã đạt được kết quả: u già run rẩy đứng dậy. Tokarin giục:

— Nhanh lên.

Ba phút sau, đứa bé được bồng ra xe. Trên vai u già, nó vẫn ngủ say sưa. Nó không biết mẹ nó đang lao đầu vào chỗ chết. Nó cũng không biết tử thần đang lớn vờn trên đầu nó. U già ôm chặt đứa bé vào lòng, gò má sưng húp. Tokarin khoan thai cho máy chạy. Trong đời gián điệp, hắn đã quen với cảnh giết người, nên không hề xao xuyến trước khi ra tay đối với đứa bé măng sữa.

Bóng tối hãi hùng bao phủ con đường dẫn ra sân bay Tân sơn nhất.

✱

Văn Bình nghe vắng vắng như có ai gọi chàng. Chàng định thần, song không phân biệt được tiếng ai, tuy chàng biết là của người thân.

Chàng mở choàng mắt. Thì ra, không có ai gọi chàng. Chàng vừa thoát khỏi giấc mơ dữ dội. Nhìn sang bên, chàng nhận ra cái áo choàng trắng toát của một nữ điều dưỡng. Lúc ấy, chàng mới nhớ ra đang nằm dài trên giường.

Miệng chàng đắng như vừa liếm mật gấu. Chàng khát nước lạ lùng. Chàng định lên tiếng, thì người nữ y tá quay mặt lại, nhìn chàng bằng cặp mắt ám áp:

— Ông tỉnh dậy rồi ư?

Văn Bình nhăn nhó:

— Cám ơn cô, tôi đã khỏe lại.

Vừa nói, Văn Bình vừa ngắm hai bàn tay thon thon và trắng ngần của cô điều dưỡng. Truyện cô Trung Hoa ca tụng bàn tay tuyệt xảo mỹ nhân được chặt đứt dâng cho tráng sĩ Kinh Kha, nhưng theo ý Văn Bình, bàn tay của cô y tá xinh đẹp hơn nhiều. Ngón tay của nàng dài và tròn như tháp bút, móng cong cong, gọt rửa tươm tất và tô màu hồng nhạt. Có lẽ tạo hóa nặn hai bàn tay độc nhất vô nhị này để đặt trên phím đàn, không phải để cắt bông băng, sức nức mũi thuốc sát trùng lợm giọng.

Chàng buột miệng:

— Trời, bàn tay cô đẹp quá!

Cô điều dưỡng rút vội tay lại, song chàng đã nắm chặt, môn trôn một cách nghệ thuật. Nàng phản đối:

— Ông đừng làm thế.

— Tại sao?

Nàng thở phào ra :

— Vì ông đang mệt.

Lặng lẽ, Văn Bình ngồi nhòm dây, kéo thiếu nữ vào người. Chàng nghe rõ tiếng hơi thở rộn rập của nàng. Như hôn đóa hoa quý mới nở, chàng áp nhẹ làn môi vào cổ thiếu nữ. Một phút sau, chàng nâng cằm cho mặt nàng ngửa ra, và trong khi mắt nàng lim dim, cánh mũi phập phồng, chàng cúi xuống hôn đắm đuối.

Lát sau, chàng mới buông nàng. Thiếu nữ ngồi xuống giường, không nói nửa lời. Văn Bình cất tiếng :

— Đây là đầu hả cô ?

— Là biệt thự dành riêng cho tân khách.

— Còn cô là ai ?

— Tôi ấy à, tôi làm nghề điều dưỡng.

— Tôi đau ốm gì mà cần y tá ?

— Sau khi bị ám sát hụt, ông bất tỉnh trên xe.

Được đưa về đây, ông ngủ li bì. Trời đã tối rồi.

Ông thiếp đi gần nửa ngày.

Văn Bình mỉm cười :

— Nhờ hào quang của cô, tôi mới tỉnh dậy.

Nàng cười lại :

— Ông làm rồi. Y sĩ vừa tiêm thuốc cho ông.

Văn Bình bước xuống giường. Thiếu nữ hỏi :

— Ông đi đâu ?

Văn Bình đáp :

— Tôi gọi điện thoại.

Thiếu nữ xua tay :

— Không được. Ông phải nằm trên giường.

Văn Bình sỏ chân vào giày, cột giày lại, và rút cái sơ mi vắt trên giá, sửa soạn khoác vào người.

Người nữ điều dưỡng nhắc lại, giọng nghiêm nghị :

— Tôi yêu cầu ông lần nữa. Nếu không...

Văn Bình cất ngang, giọng riêu cợt :

— Nếu không, cô sẽ phạt tôi bằng cái hôn thứ hai chứ gì ?

Thiếu nữ phá lên cười :

— Gớm, ông chủ quan quá ! Vừa rồi, tôi để ông ôm hôn vì ông là bệnh nhân. Làm nghề y tá chúng tôi phải biết đối xử dịu dàng, và nếu cần... để dài với bệnh nhân đàn ông. Nhất là bệnh nhân được kính trọng như ông. Và lại, dầu ông không là bệnh nhân, tôi vẫn sẵn sàng chịu theo ý muốn miễn ông đừng đi xa quá. Trước khi bước vào phòng này, tôi đã được nghe người ta nói nhiều về ông.

— Ai nói hả cô ?

Thiếu nữ nói lảng :

— Ông đang mệt nên nghỉ cho lại sức.

Sốt ruột, Văn Bình khẩn khoản :

— Tôi khỏi hết rồi. Phiền cô nói sự thật cho tôi biết. Nếu cô nói đúng, tôi xin hứa không quấy rầy cô nữa.

Nàng cười, giọng thân mật đột ngột :

— Trời, anh nói dối thành thần, đàn bà chúng em không tin anh được.

Chột dạ, Văn Bình quay mặt vào tường. Chàng hồng sớ cặp mắt soi mói của cô y tá rí rỏm và bí mật. Nàng đặt bàn tay mềm mại lên vai chàng :

— Anh cần hỏi nữa không ?

Văn Bình thở dài :

— Không.

— Đúng. Nếu không, em sẽ mách ông Hoàng.

Người nữ y tá có thân hình làm chảy nước miếng là nhân viên của ông Hoàng. Nàng đã biết hết bí mật về chàng. Cái hôn lúc này chỉ là cái hôn nghề nghiệp.

Thiếu nữ nói tiếp :

— Ông Hoàng dặn em nên cẩn thận mỗi khi gần anh. Ông ấy còn nói thêm nếu có xảy ra chuyện gì đáng tiếc sẽ không chịu trách nhiệm.

Văn Bình thở dài :

— Thôi, tôi hiểu rồi. Bao giờ tôi được gặp ông Hoàng ?

Thiếu nữ vỗ vai chàng lần nữa.

— Trong 5 phút.

Văn Bình hỏi :

— Tên cô là gì ?

— Em ấy à ? Tốt hơn anh đừng hỏi tên em. Nếu anh cần vấn, bắt buộc em phải bịa ra tên giả. Thật ra, em không muốn nói dối anh.

— Cô bắt công quá. Tôi không được hân hạnh biết cô là ai, còn cô, cô lại biết rõ tên tôi.

— Anh là bác sĩ U Myen nổi danh khắp thế giới. Đứa trẻ cũng biết, huống hồ là em.

Sau một phút bấn loạn, Văn Bình bắt đầu hoàn hồn. Nàng chưa biết chàng là Z.28. Ông Hoàng chỉ dặn dò nàng đề phòng tinh tinh trai lơ của nhà khoa học Miến Điện. Chàng bèn tán tỉnh :

— Khi nào tôi được hân hạnh gặp cô lại ?

Nàng chối phắt :

— Em không thể hẹn trước.

Văn Bình chưa nghĩ ra cách phản công thì cánh cửa sang phòng bên xích mở. Ông Hoàng, tổng giám đốc Mật vụ, bước vào. Cô y tá đứng vụt dậy

như mong được gắn lò sô thép. Nàng đứng nép một bên, thái độ cung kính. Cách phục sức của ông Hoàng làm chàng ngạc nhiên. Lần đầu tiên, ông cất bộ áo phục bất hủ ở văn phòng, và choàng áo bờ-lu trắng y sĩ rộng thùng thình.

Áo choàng thầy thuốc làm ông Hoàng già thêm, vết rạn in rõ trên trán, và đuôi mắt. Văn Bình suýt reo lên một tiếng nhỏ : lần đầu tiên, ông Hoàng không đeo kiếng cận thị. Đôi mục kính của ông Hoàng đã được toàn thế giới nghe danh : nó được làm bằng kính dày cộm, viền vàng tây móng dính, mỗi khi nói chuyện, ông Hoàng có thói quen rút ra, tần mần lau bằng miếng da trừu tí hon cất trong túi áo trên.

Nhận ra vẻ sững sốt của Văn Bình, ông Hoàng mỉm cười :

— Tôi không thể đeo kiếng vì dịch bám sát. Nhưng anh yên tâm : tôi vẫn thấy đường như thường, nhờ loại kính riêng bỏ trong mắt (1).

Đoạn ông ra lệnh cho cô điều dưỡng :

— Cám ơn cô. Tôi cần ở trong này 15 phút.

Thiếu nữ li nhí hai tiếng « chào cụ », rồi mở cửa ra ngoài. Trước khi biến dạng, nàng còn nhìn chàng, nhướn miệng cười tinh tú. Cái cười của Văn Bình bị lọt vào mắt ông Hoàng.

Văn Bình phải đánh trống lảng :

— Chà, mệt quá !

Ông Hoàng nhìn thẳng vào mặt chàng, giọng chuyển sang trách móc :

— Hừ, anh kêu mệt cũng không ở li trong

(1) verre de contact — Loại kiếng này, Tây Phương rất thông dụng.

phòng này được. Đây không phải là dưỡng dưỡng Z.005. Nếu anh muốn ốm, tôi sẽ nhờ Nguyễn-Hương đưa anh xuống bệnh viện Bình Dân, và dặn ban giám đốc cắt cử nam y tá săn sóc cho anh.

Văn Bình giả vờ hùng hăng ho. Mỗi khi làm bệnh, chàng sợ nhất bệnh viện đàn ông. Nhìn những y tá đực rựa, râu ria xồm xoàm, vẻ mặt nghiêm nghị, Văn Bình mất hết khoái cảm. Chàng có cảm tưởng chứng bệnh dễ khỏi hơn nếu được phụ nữ (và là phụ nữ tuyệt đẹp) săn sóc.

Không quan tâm đến bệnh ho khan của chàng, ông Hoàng tiếp :

— Ở vào địa vị anh, tôi đã chữa rồi. Nếu không chữa được suốt đời, ít ra cũng vài ba năm. Không ngờ anh vừa bị sưng tay, nằm bệnh viện Z.005 một tháng vì đàn bà, anh lại quán quít đàn bà nữa.

Văn Bình gãi tai :

— Thưa....

Ông Hoàng gạt ngang :

— Tôi là người bạn, người chỉ huy của anh, không phải là vợ hoặc tình nhân để ghen tuông. Tuy nhiên, lần sau, nếu tán tỉnh bừa bãi, xin anh quan sát căn phòng cẩn thận hơn nữa. Phòng này được gắn máy vô tuyến truyền hình, bất cứ hành động nào cũng bị thu vào phim nhựa. Từ nãy đến giờ, ngồi trên lầu hai, tôi thấy hết. Và không riêng, tôi, còn một vài người khác nữa.

— Xin lỗi ông.

— Anh đã xin lỗi ngàn lần rồi. Và lại, anh không cần xin lỗi tôi. Hồi còn trẻ, tôi cũng si mê, song khôn ngoan, kín đáo hơn anh nhiều. Tôi hoàn

toàn đồng ý với anh rằng đàn ông thiếu đàn bà là đồ bỏ, cũng như nam vô tửu sánh với kỹ vô phong, song đàn ông quá nhiều đàn bà lại rất nguy hiểm. Thức ăn ngon nhất thế giới như yến, caviar, sẽ hết ngon, nếu người ăn bị bội thực. Anh đang bội thực về đàn bà...

— Thưa ông..

— Anh đề yên tôi nói. Lần sau tôi khuyên anh bỏ tình bõm sòm đối với nhân viên ban Biệt vụ.

— Trời, cô y tá là nhân viên Biệt vụ.

— Phải. Và là nhân viên cao cấp. Về võ thuật, nàng không vừa đâu. Tôi bảo anh biết, nàng là đệ tam đẳng karaté.

— Bàn tay nàng mảnh khảnh, và mềm mại thế kia mà là đệ tam đẳng karaté ư ?

— Bệnh hiếu sắc đã làm trí thông minh của anh suy kém rõ rệt. Hơn ai hết, anh phải biết rằng người giỏi karaté không cần có bàn tay săn sùi, thô lỗ. Nếu còn nghi ngờ, lát nữa anh thử xem. Tuy võ nghệ siêu quần, vị tất anh hạ nổi nàng, vì tài anh chỉ có thể đánh gã đàn ông. Phụ nữ đệ tam đẳng karaté thường học những thế tấn công mà đàn ông khó gỡ. Ngoài ra, nàng còn là đai đen nhu đạo.

— Thưa ông, tên nàng là gì ? Tôi quen hầu hết các nữ điệp viên hữu danh của ông, thế mà tôi chưa biết tên nàng.

— Anh không biết là phải, vì nàng mới ở Đông kinh về. Nàng sang bên ấy để học thêm nhu đạo. Tên thật của nàng tôi chưa thể tiết lộ được. Nhưng thôi, thời giờ gấp rút lắm, chúng ta không có hoàn cảnh nói chuyện phiếm nữa. Giờ đây, là bác sĩ U

Myen, anh phải cố gắng mới có hy vọng đánh lừa được đối phương.

— Ông nói, tôi chẳng hiểu gì cả.

— Thú thật với anh, nhiều khi tôi cũng không biết là tôi làm gì. Nghề tình báo vẫn oái oăm như vậy.

— Tôi có cảm tưởng ông còn giấu tôi nhiều điều. Bằng chứng là ông bố trí phục kích tôi gần Tân sơn nhất, mà ông không báo trước. May sao tôi tránh được lần đạn. Nếu không, thì đâu còn hân hạnh ngồi hầu chuyện ông nữa ?

— Hừ, anh bắt đầu nói mát rồi đấy. Lệ thường, trong nghề gián điệp ít khi nhân viên hành động được am tường mọi sự. Đối với anh vì tin cậy và trọng tài, tôi vẫn cố gắng cho anh biết nhiều chi tiết. Tôi khen anh đã khám phá ra thủ phạm vụ mưu sát gần sân bay là tôi. Nhưng xin thú thật với anh là mãi đến sáng nay, sau khi anh rời phi trường Kai Tak tôi mới hoạch định chương trình phục kích, hầu thúc giục địch bắt cóc anh, tức là bác sĩ U Myen, nội đêm nay. Sau vụ bắt hụt ở Hồng Kông, địch có thể cho rằng một cơ quan do thám khác đã phăng ra tung tích của bác sĩ U Myen. Vụ ám sát hụt gần Tân sơn nhất càng làm địch tin rằng nếu họ tri hoãn bác sĩ U Myen sẽ bị kẻ khác cướp mất.

Quen với cách thức tự vệ anh đã cúi rạp xuống đệm xe khi nghe súng nổ. Nếu anh không né tránh những loạt đạn kia cũng chẳng làm anh bị thương. Vì lẽ giản dị xe hơi của anh được bọc sắt. Chờ anh rạp xuống, Lê Diệp đánh nhẹ vào gáy. Được đưa về đây, mấy phút sau, anh tỉnh lại ngay. Miễn

cưỡng tôi phải sai tiem thuốc mê cho anh. Vì vậy đến tối anh mới thức dậy.

— Tại sao ông lại dẫn cảnh cho tôi bị ngắt ? Xin ông hiểu cho nỗi thắc mắc và bức bối của tôi. Tuy là vai trò chính tôi chẳng biết gì hết, ngoài việc đòi lột một anh bác sĩ Miến Điện. Tôi chán lắm rồi. Ông giận thì tôi phải chịu, chứ tôi không thể đóng tiếp vai tuồng trào lộng này nữa.

Thái độ bất bình của điệp viên Z.28 không làm ông Hoàng thay đổi sắc diện. Giọng ông đờm về ôn tồn và thân mật :

— Nếu anh định bỏ tôi giữa đường, tôi cũng không van nài anh. Song anh chỉ nên đoạn tuyệt trong trường hợp tôi xử tệ với anh. Đẳng này trước sau tôi không giấu anh điều gì, ngoại trừ một vài chi tiết anh chưa cần biết. Bắt đầu là vụ bắt cóc hụt ở Hồng Kông.

Văn Bình gằn giọng :

— Ngay sau khi xảy ra, tôi đoán là có bàn tay của ông. Tôi giận ông vì lẽ ra ông cần báo trước cho tôi. Thái độ bí mật triệt để của ông làm tôi tủi thân, vì dầu sao tôi và ông còn hơn ruột thịt trong nhà.

Ông Hoàng vẫn tươi cười trước nét mặt cau có của điệp viên thượng thặng và bướng bỉnh Văn Bình. Thở khói xi-gà Ha-van, ông nói :

— Theo mặt ước với các cơ quan bạn, tôi không được quyền tiết lộ. Ngược lại, Tình báo Mỹ cũng không cho 2 nhân viên FBI cùng đi với anh biết.

Nghe ông Hoàng giải thích, Văn Bình mất hẳn hờn giận. Nụ cười bắt hủ trở lại trên môi chàng. Ông Hoàng nói tiếp :